

Rotteræset i Humleby

18. afsnit i Nabo's julefeuilleton. Find de 17 første på www.humbleby.dk

Af: Onkel Svend

Det var en mørk og stormfuld nat. Og isnende koldt. Pensionisten måtte holde godt fast på sin store Stetson-cowboyhat, som vinden rev og flåede i.

Han havde røde ører.

– Det kan godt være en cowboyhat ser ud af noget, men den varmer ikke om ørerne, og hvordan får man den til at sidde fast i stormvejr?, tænkte han.

Det var lige før han længtes hjem mod sin lune kælder, selv om den vrimlede med rotter.

Han havde fjernet en afløbsrist i kælderen og drysset bidder af Yankeebar på gulvet rundt omkring afløbet for at lokke rotter frem fra kloakken.

Det fortrød han nu. Rotterne var ikke til at jage ud af den lune kælder, og de var åbenbart på ingen måde fristet til at vende tilbage til kloakken.

Han havde efter nogen tid været nødt til at spærre dem tilbagevejen ved at lægge risten på igen for ikke at få endnu flere rotter op af hullet.

Det var lykkedes ham at jage et par af rotterne ud af kældervinduet, men det var ikke så let, som han havde troet.

Det værste var, at de var så svære at få ram på. Han havde trænet flittigt med sin enormt dyre luftpistol. Men indtil nu havde han kun fået ram på to.

Han havde læst i Nabo, at en beboer havde skudt en rotte i sin stue med en luftpistol, og at et sådant våben også blev brugt af kommunens skadedyrskontrollører.

– En maskinpistol eller en håndgranat vil gøre underværker, men hvordan får man fat i ordentlige våben, tænkte han bittert.

Ideen til at gøre noget aktivt i rotte-

bekæmpelsen i Humleby kom til ham første søndag i advent.

Foran Beboerhuset var der julemarked i et kæmpetelt. Og før juletræet på Madsens Plads blev tændt, stod en stor kreds af Humlebyboere og sang om nissen, der sidder på loftet med sin julegrød omringet af dansende rotter, som er ude efter at få del i hans mad.

– Rotter på loftet, det er der nok nogen, der har. Men de rotter, vi i årets løb har læst om i Nabo har holdt sig ved jorden, i stuetagen eller i kældre, og hvem har egentlig gjort noget alvorligt ved det problem?

Sidste år havde han som Humlebys vandinspektør gjort et seriøst forsøg på at åbne husejernes øjne for, at der måtte gøres noget ved vandspildet og at få skiftet de gamle tærede vandrør ud. Men på årets generalforsamling i Husejerforeningen fusede det ud i, at det går nok... nogle år endnu og lad os spare så længe vi kan...

Det rystede ham, og han protesterede ikke, da hans kone smed hans fine vandinspektør-kasket ned i glødende grillkul i forhaven Sankt Hans Aften.

Han var færdig som vandinspektør.

– En effektiv rottebekæmper er hvad Humleby har brug for nu; inden rotterne sniger sig ind og gør sig til gode med alle de julegodter, som folk fylder deres huse med i denne tid.

Den tanke slog ned i ham, mens glade mennesker stod ved juletræet foran Beboerhuset og sang om rotter, der danser rundt i ring om nissens julegrød.

Tanken om at skyde rotter med en pistol havde tiltalt ham, da han første gang læste i Nabo, at en husejer i Jerichausgade havde brugt det våben med stort held, og havde fået ros for det af kommunens rottebekæmpere.

Han så for sig, hvordan han med et

lynhurtigt træk - og et skud lige mellem de små stikkende øjne gjorde en levende rotte til en død rotte.

Minder fra hans barndoms fire-for-estillinger i biffen med Hoppalong Cassidy og Sundance Kid dukkede frem.

Konturerne af en effektiv rotte-dræber i Humleby – en revolvermand – stod klart for ham, mens kredsens omkring juletræet stod og sang om "Juletræet med sin pynt".

Stort set hele den næste dag brugte han på at finde en passende cowboyhat. Hvor i hele København finder man en cowboyhatte-butik?

Han prøvede en Stetson-hat i Petitgas' gamle hatte-butik i Købmagergade. Prisen var chokerende, og den lignede alligevel ikke en rigtig cowboyhat; den var alt for by-agtig og for lidt wild west. En narrehat som den ham den lange over for Beboerhuset fører sig frem med. Nej den ligner ikke noget.

En gang havde han på Frederiksberg Runddel set en flok fjolser give opvisning i Line dance. Det så ualmindelig fjoget ud – og var slet ikke noget for en rigtig revolvermand – men tøjet var der ikke noget i vejen med – især ikke med hattene.

På internettet fandt han frem til et aftenskolekursus i Line-dance. Han ville finde ud af, hvor de fik deres hatte fra.

Han fik lov at overvære en øveaften og se, om det var noget for ham.

Det viste sig, at de alle havde købt deres hatte på internettet til vanvittige priser.

Først troede han, at det ville være muligt for ham at nuppe en hat i en svedig pause. Han havde udset sig en fyr, der så ud til at have et hovede i passende størrelse.

Men minsandten om ikke de alle beholdt hattene på hele tiden, selv

"Tanken om at blive skambidt og smittet med pest og kolera gjorde det svært at falde i søvn, selv om han lå lunt og komfortabelt med en skudklar pistol i hånden...."

om der var varmt og de svedte, så det drev af dem.

Men han fik noteret sig internet-adressen på hatte-leverandøren. Og 14 dage efter, han havde lavet sin bestilling – overført de mange penge – og havde opgivet ethvert håb om, at få en hat for de mange penge – ringede det på døren. Der stod så et bud med en kasse, der stod Stetson på.

Hatten var perfekt.

Han kunne ikke få nok af at se sig selv i det store spejl i gangen – med hat, halsklud, skovmandsskjorte og cowboybukser. Han kunne godt se, at hans skuldre ikke var så brede som John Waynes, og at han rundt om hofterne fyldte lidt rigeligt. Men når han trak maven ind og holdt vejret, syntes han alligevel, at det tegnede godt.

Nu manglede bare revolveren i det lavthængende hylster, og så noget i træning i at trække lynhurtigt.

Rotter er jo vævre dyr.

I avisen havde han set, at en pistol, som James Bond havde ladet sig fotografere med, var blevet solgt til en uhyrlig pris, selv om der i virkeligheden var tale om en luft-pistol.

– Hvad der er godt nok til James Bond er vel også godt nok til mig, tænkte han.

Og så var sådan en til at få fat i helt lovligt uden jagttegn eller våbentil-ladelse.

Han måtte igen en tur rundt i hele byen. For en sikkerheds skyld valgte

han den dyreste luft-pistol, der var til at opdrive.

Det sværeste var sikkert at trække hurtigt og ramme præcist. Kvaliteten af våbnet måtte ikke få afgørende betydning.

Det medfølgende hylster lignede ikke noget, han havde set i nogen cowboyfilm. Han måtte skære en klap af – og i det hele taget bruge meget tid og energi på at få lavet det om til noget, han kunne have hængende i bæltet og gøre egnet til et hurtigt træk.

Men endelig følte han sig udrustet til at gå i krig.

Nu manglede han bare noget at øve sig på.

Han fik ram på en hel del øldåser nede i kælderen, men levende mål var noget helt andet.

I det hus, han boede i, som blev ejet af hans travle svigerdatter, der var blevet noget stort inden for politiet, havde en rotte – så vidt han vidste – aldrig fået et ben til jorden.

Der var vist heller ikke set rotter i Humleby siden en gang i sommer.

– Jamen, hvor gør de af sig selv i den kulde?

Han havde læst i Nabo, at kommunens skadedyrsbekæmpere brugte Yankeebar som madding i rotte-fælder. Og så slog det ham, at hvis han fjernede afløbsristen i kældergulvet og lagde en smule Yankeebar på gulvet, så ville han måske få noget at skyde efter.

Han mente ikke, at han risikerede

noget ved det. Med det samme en rotte stak hovedet frem ville han skyde den. Det eneste, der kunne ske var, at der så ville være en kloakrotte færre.

Han sikrede sig, at pistolen var klar til skud, da han fjernede risten og lagde sin madding ud. Han ventede længe spændt og parat, men der skete ikke noget.

Måske holdt rotterne sig tilbage fordi, de mærkede at han var der.

Han besluttede sig for at gå over i Bobs hytte et par bajers tid. Han brød sig ikke om gæsternes og servitricens kommentarer til hans påklædning og til luftpistolen i det lavthængende special-hylster. Så det blev et kort besøg.

Da han kom tilbage til huset, kunne han helt ude på gaden høre et højt skriik, der gjaldede op fra kælderen.

– Du godeste! Hans kone var kommet hjem før den tid, hun plejede og var gået i kælderen – sikkert for at hænge vasketøj op.

Da han lukkede sig ind i huset, kom konen farende op fra kælderen:

Kogende af chok og raseri råbte hun ind i hovedet på ham: "Det vrimler med rotter i kælderen. Kloakristen er løftet af, og der ligger chokoladepapir og flyder rundt omkring. En eller anden har ligefrem lokket dyrene op af kloakken...Det er dig, der har gjort det...."

Konen snappede efter luft inden, hun fortsatte:

"Fra nu af bor du i kælderen. Og

der bliver du indtil, hver eneste skide rotte er forsvundet!”

Pensionisten var rystet, men han mandede sig op og lod sin højre hånd hvile på pistolskæftet. Med venstre hånd trak han hatten lidt længere ned i panden:

“Bare tag det roligt kone. Det skal jeg hurtigt få klaret.”

– Clint Eastwood go home!, tænkte han ved sig selv.

“Og fra nu af er det dig, der står for alt tøjvask – jeg sætter ikke mine ben i den kælder igen”.

Med den bemærkning gik konen oven på og smækkede med døren, så hele huset rystede.

Pensionisten gik på tåspidser ned ad kældertrappen med den skudklare pistol i hånden.

Konen havde på ingen måde overdrevet. Der var mange rotter – nogle af dem var tilsyneladende i gang med at formere sig – Et sådant par sigtede han på og skød.

Minsandten om ikke en rotte faldt om på siden og lå stille.

Han skød igen – og igen – så hurtigt det var muligt. Det gik desværre ud over et par syltetøjsglas, som hans kone havde stående, men rotterne var ikke til at ramme.

En enkelt mere faldt død om, men i mellemtiden var der kommet flere op af hullet, så det ville ingen ende ville tage.

Han så ikke andre muligheder end at lægge risten på igen.

Han åbnede et af kældervinduerne, dansede en krigsdans og råbte og skreg. Det virkede for så vidt – et par rotter sprang skræmte ud ad vinduet – men hvis han ikke fortsatte med at danse og skringe, ville de sikkert igen søge ind i varmen, så han valgte at lukke vinduet igen.

Pensionisten var efterhånden træt.

Han tænkte på den glade sang om nissen på loftet med julegrøden; den sang havde starten hele balladen. Hvad gjorde nissen for at få sin grød i fred? – han hentede katten – så bliver rotterne så bange, åh så bange... pensionisten traliede på sangen.

En kat – selvfølgelig – dem var der rigeligt af i Humleby.

Han måtte ud og finde en kat.

Det viste sig, at konen havde låst døren til kældertrappen ude fra, så han ikke kunne komme ud.

Pensionisten måtte kravle ud gennem et kældervindue.

Det var blevet mørkt, og det havde blæst op. I timevis gik han rundt i Humleby uden at se en eneste kat.

Blæsten og kulden jog ham ind i Bobs hytte.

Han bestilte en omgang til hele værtshuset i håb om, at det ville spare ham for spydige kommentarer til hans påklædning.

De glade mennesker i værtshuset fik ham til at tøj op og komme i bedre humør.

Han slap godt fra at begrunde sin påklædning og bevæbning ved kalde sig “småvildtsjæger”:

“Jeg er på kattejagt”, men kattene gemmer sig godt i det her vejr, sagde han.

“Hvis du leder efter en mis, så gå over og spørg rørlæggeren – du ved”, sagde servitricen.

Pensionisten krympede sig. At det lige skulle være den berygtede rørlægger, han skulle søge hjælp hos, passede ham ikke.

Rørlæggeren viste sig at være hjemme og i nogenlunde humør.

Han smilede i hvert fald bredt, da han åbnede for pensionisten.

“De siger ovre i Bobs Hytte, at du har flere katte, end du har brug for. Kan jeg låne et par stykker – min kone er bange for, at vi har en rotte løs i kælderen.”

“Vi har et par katte, men dem tror jeg ikke en rotte vil blive bange for. Men lad os da se, hvad der sker...”

Rørlæggeren gik op og hentede kattene.

De så mildt sagt ikke skræmmende ud, de prøvede at gemme sig for kulden i rørlæggerens armhuler.

Det lykkedes pensionisten at få rørlæggeren med på, at de gik stille ind, så rotterne ikke nåede at gemme sig.

Hans kone bemærkede tilsyneladende ikke, at de gik ind i huset og fik åbnet døren til kældertrappen.

Da de kom ned i kælderen, ville rørlæggeren helst hurtigst muligt op igen. Han brød sig ikke om rotter – og slet ikke i massevis.

Kattene brød sig åbenbart heller

ikke om det. De var ikke til at hive væk fra hans armhuler.

Da rørlæggeren satte dem på gulvet, løb de hurtigt hen i det fjerneste hjørne, hvor de stod helt stift med krummede rygge og hvædede – til stort set ingen verdens nytte.

Lad os prøve at fjerne kloakristen og se, om rotterne ikke alligevel gerne vil ned og gemme sig.

Det viste sig at være en god ide. Kort efter, at rørlæggeren havde fjernet risten, forsvandt en del rotter ned gennem afløbet. Men der var stadig nogle, som lod til at være uberørte af kattenes tilstedeværelse.

Rørlæggeren gik hen og samlede sine katte op. De var helt stive af skræk.

“Lad mig komme væk her fra. Ring til skadedyrskontrollen”, sagde rørlæggeren og skyndte sig op ad kældertrappen med sine katte i armene.

Pensionisten prøvede igen med pistolen, mens han drømte om maskinpistoler, håndgranater og giftgas. Han fik ram på et par rotter, som gav sig lidt for god tid med de tilbageværende smuler af Yankee-bar.

Tilbage var der fem - syv rotter. Pensionisten skød og skød men fik ikke ram på flere.

Han syntes dog, at han efterhånden havde gjort sig fortjent til en bid brød og at komme op i sin varme stue på anden sal.

Det var hans kone ikke enig i, da hun hørte, at der stadig var rotter i kælderen.

“Du bliver dernede til den sidste rotte er væk”, råbte hun og smækkede døren i.

Hos sønnen og svigerdatteren i de to underetager var der ingen hjælp at hente. Pensionisten så ikke anden udvej end at gå i kælderen.

Der havde de deres campingudstyr. Han fandt en luftmadras og en sovepose.

Tanken om at blive skambidt og smittet med pest og kolera gjorde det svært at falde i søvn, selv om han lå lunt og komfortabelt med en skudklar pistol i hånden.

Han kom igen i tanke om sangen om den stakkels nisse, der sad på

loftet med sin julegrød omringet af dansende rotter.

Så fik han en ide, der fik ham til omsider at falde til ro og i søvn.

Trods sult og kaffetørst gik han tidligt om morgenen i gang med at gøre nattens ide til virkelighed.

Han fandt en stor papkasse med julepynt.

Den tømte han og vendte sådan, at den var lige til at kravle ind i.

Inde i kassen anbragte han en lille nisse, som sad med et fad grød – akkurat som ham i sangen. Rundt om nissen anbragte han alt, hvad der var tilbage af madding og tilførte stykker af den sidste Yankeebar, han havde.

Minsandten om ikke det virkede.

Akkurat som i sangen flokkedes de tilbageværende rotter omkring den lille nisse inde i kassen.

Og så klappede han låget i.

Efter at have fået lidt vand i hovedet på gæstetoiletet i kælderen gik han op og ud med kassen.

Julesneen dalede ned og skjulte de underlige spor omkring hans kældervindue, hvor han var kravlet ud om aftenen.

Han nåede helt over på legepladsen med papkassen efter at have gryntet uforståelige svar tilbage på venlige forespørgsler om, hvad det var for en glædelig overraskelse, han gik rundt med.

Ingen så det, da han slap rotterne ud i den kolde sne.

Tilbage i huset gik han igen ned i kælderen og fjernede alle spor efter rotter. Så pyntede han op med alt det julepynt, som de alligevel ikke ville finde plads til oppe i lejligheden. Han tændte et par stearinlys, som de også havde et lager af i kælderen.

Nu så kælderen faktisk helt indbydende ud.

Pensionisten tog sin cowboyhat på og gik op og bankede på døren til anden sals lejlighed.

Konen lod sig modvilligt overtale til at følge ham ned i kælderen. Men det kan nok være, hun lyste op, da hun så hvordan der så ud. “Man kan jo ligefrem få lyst til at sove hernede sammen med dig. Hvor har du indrettet dig hyggeligt”, sagde hun.

Juleaften endte dog med, at de sov ind i hinandens arme oppe i lej-

ligheden på anden sal efter at pensionisten havde givet konen det juleløfte, at han fra nu af ville sørge for al tøjvask.

Onkel Svend

COACHING & TERAPI YOGA

The past has no power over the present moment.
Eckhart Tolle

Stressbehandling med mindfulness
Mindfulness træningsforløb
Coaching, Terapi & Yoga

Nye hold starter i februar

TILMELD DIG NYHEDSBREV
på illeborg@mac.com og få informationer om nye kurser på Vesterbro

Med tak for interesse, støtte og deltagelse ønsker jeg dig og dine kære en dejlig jul og et godt nytår.

Christin

CHRISTIN ILLEBORG
LUNDBYESGADE 6 1771 KØBENHAVN V TLF: 20 63 88 69 ILLEBORG@MAC.COM

66
vesterfælledvej
værkstedbutikken
ShopArt
kunst og
kunsthåndværk
fotografi
skulptur
salg
produktion
og undervisning
Tlf.: 3331 1993